

Schiller Instituttet

Nyhedsorientering november 2010

OBAMA DEN UEGNEDE

På et møde den 28. oktober, fem dage inden det amerikanske midtvejsvalg, beskrev Schiller Instituttets formand Tom Gillesberg den uhyggelige situation verden vil stå i efter valget. Politiske uregerlighed, økonomisk sammenbrud og hyperinflation vil ramme – før de fleste forventer det. Derfor vil City of London og Wall Street ligesom i 30'erne kræve at få indført en fascistisk nedskæringspolitik – gerne gennem afskaffelse af demokratiet. Skal verden undgå en ny mørk tidsalder, så må Obama afsættes på grund af hans psykologiske uegnehed som præsident, og USA og resten af verden må gennemføre en Glass/Steagall-bankreform, et fastkurs valutasytem og sætte gang i store infrastrukturprojekter. Hele mødet kan ses på www.schillerinstitut.dk/drupal/node/400.

Der er nu kun fem dage til det amerikanske midtvejsvalg. Dagene frem til det, og tiden efter, vil markere et meget klart brud med verden, som vi har kendt den. Verden, som vi er vant til at den fungerer, er på vej væk. Det sammenbrud i det globale finanssystem, som vi har set udvikle sig siden 2007 og 2008 – og som førte til, at verdens regeringer tilsidesatte alle normale spilleregler og kom med en lang række panikløsninger for at redde de finansielle markeder – det sammenbrud, er nu på vej ind i en ny katastrofal fase.

Den kurs, som autopiloten nu er sat på fra institutionernes side, er en katastrofekurs. Den vil på ingen måde kunne løse denne krise, men vil per automatik føre til en

gentagelse af det vi så i 1930'erne her i Europa. Under de omstændigheder, skal man ikke spille politik, som spillet plejer at blive spillet, men man er tvunget til at bryde geometrien og introducere en helt ny faktor. Som det skete med valget af Franklin D. Roosevelt i USA i 1932 der, efter at han var blevet indsat som præsident den 15. marts 1933, kunne sætte USA på en helt anden kurs. Han reddede USA ud af krisen, og reddede samtidigt verden ud af den krise, som i tiden efter at han var blevet valgt, men inden han blev indsat som præsident i USA, var blevet et fait accompli og med Hitlers magtovertagelse i Tyskland. Det er den form for situation, vi er på vej ind i – også på kort sigt.

**KONTAKT OS: Skt. Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, 1551-5648408
35 43 00 33 • SI@SCHILLERINSTITUT.DK • WWW.SCHILLERINSTITUT.DK**

Selv om autopiloten sender os lige mod en katastrofe, har vi en mulighed for at løse det her. Vi har økonomien og statsmanden Lyndon LaRouche i USA, som ikke blot har været i stand til at forudsige den krise vi står i nu, og hele processen der ledte frem til den, men som også har defineret nogle meget klare løsninger, som kan bringe både USA og resten af verden ud af krisen. Og det er ikke kun blandt amerikanske patrioter, at Lyndon LaRouche og hans politik har en stigende troværdighed, men også i Kina, Rusland, Indien og mange andre dele af verden, som i årtier har fulgt udviklingen, uden rigtigt at tro på det LaRouche sagde, men som år efter år, og ulykke efter ulykke, har måttet konkludere, at LaRouche havde ret, og at deres egne antagelser var forkerte.

Verdens skæbne afhænger af USA

Hvad der nu sker i USA, er helt afgørende for fremtiden på hele kloden. Hvis USA går ind i et økonomisk frit fald, og går over til en galopperende hyperinflation, hvor dollaren mister enhver troværdighed, så vil det hurtigt trække bundproppen ud for hele kloden. Europa vil hurtigt blive trukket med ned, men selv Kina, Indien og andre dele af Asien, og for den sags skyld Rusland, vil ikke kunne undfly det globale sammenbrud.

Det er scenen, der er sat for det amerikanske valg. Det er første chance den amerikanske befolkning har, for at vise hvad de egentlig mener om Barack Obamas politik. Derfor vil valget være et ramaskrig rettet imod Washington og imod præsident Obama.

Der er stadig nogle få politikere, der har troværdighed i USA. En af dem er Bill Clinton. Han render febrilsk rundt og forsøger at mobilisere vælgerne for demokraterne, gennem at gøre opmærksom på, at der er et andet Demokratiske Parti, end det Obama repræsenterer. Men Clinton vil ikke være i stand til at forhindre et kæmpe nederlag til demokraterne, fordi demokraterne har Barack Obama og hans politik siddende på skulderen. De menige demokratiske kongresmedlemmer kommer til at betale regningen for Barack Obamas politik, selv om der forhåbentlig vil være undtagelser, for der er demokrater, der fortjener en bedre skæbne.

Der er også demokrater, som LaRouche-kandidaten Keshia Rogers, som åbent har taget afstand fra Obamas politik, og er gået i spidsen for, at han skulle afsættes ved en rigsretssag. Det var med den dagsorden, at hun vandt det demokratiske primærvalg i det 22. kongresdistrikt i Texas, og hun har derfor, på trods af at hun stiller op imod en republikaner i et republikansk distrikt, en reel chance for at blive valgt. Fordi hun repræsenterer en opposition til den politik der er blevet ført, i stedet for bare at være en professionel politiker, som hendes modstander er det, der bare gør, hvad han får besked på fra det Republikanske Parti.

Hvor vi står efter valget, ikke præsidentvalget men midtvejsvalget – men det føles for den amerikanske befolkning lidt som et præsidentvalg, og de ville gerne have haft et præsidentvalg, så de kunne stemme Obama hen, hvor peberet gror – men hvor vi nøjagtigt står efter valget, kan

man få at vide i et webcast, som Lyndon LaRouche vil holde lørdag den 6. november kl. 18:00 (dansk tid) på www.larouchepac.com. Der vil man ikke blot kunne få en analyse af valget, men også en idé om hvor vi nu går videre derfra. Men der er meget, som vi kan sige allerede nu.

USA er på vej mod total uregerlighed. USA er på vej mod en situation, som den så ud i begyndelsen af 30'erne, med den store forskel, at der ikke er en Franklin D. Roosevelt som præsident. Det kræver virkeligt politik lederskab, som det fandtes i form af Roosevelt, for at skabe de mirakler, der skal til i en sådan situation. Det eneste helt sikre er, at det lederskab hverken vil eller kan komme fra Barack Obama. Der er ingen mulighed for, at han ville reformere sig og blive til en hæderlig præsident. Derfor må han smides ud, og han må smides ud så hurtigt som muligt.

Det er noget, som folk her i Europa og liberale kredse i USA har svært ved at forstå. De ser ikke Obama for, hvad han virkeligt er. »Han er demokrat, og der er jo hans sundhedsreform. Det er sociale reformer, som dem under Roosevelt. Han er da en fin fyr, er han ikke?«

Barack Obama på sammenbruddets rand

Allerede i april sidste år havde LaRouche gennemskuet, hvad det var vi havde med at gøre, når det gælder Barack Obama. LaRouche lavede en meget skarp analyse, som vi også gengav i en kampagneavis her i Danmark, hvor han gjorde klart, at Obama har samme type narcissistisk personlighed som den berygtede romerske kejser Nero. Han spillede violin, mens Rom brændte. Han elskede at fremsige digte, og vise, hvor klog og dygtig han var. Og folk klappede selvfølgelig og han vandt priser. Sådan er det, når man er kejser, så tør folk ikke gøre andet. Men bag facaden var Nero en dysfunktionel personlighed. Ligesom Obama var han tom indeni. Han havde ingen substans, ingen indre værdier. Den karakterbrist har gjort Obama til et fremragende redskab for de kredse, der sidder i London og på Wall Street, som gerne vil manipulere tingene, og som frygteligt gerne vil have smadret det USA, som Franklin D. Roosevelt byggede op.

Nu tiljubles Barack Obama ikke mere. Han sidder i Det hvide Hus, og ifølge rapporterne der kommer derfra, er han på sammenbruddets rand. Den vanvittige Nero – eller måske Hitler i sine sidste dage, hvor han sidder desperat i bunkeren, og giver alle disse vanvittige ordrer, mens han nægter at se virkeligheden i øjnene – det er der, Obama er på vej hen lige nu.

Man har kunnet følge det i en række rapporter på internettet af en journalist, der går under dækningsnavnet Ulsterman, som for nylig har haft en serie af rapporter (publiceret på www.newsflavor.com), der er blevet nærlæst i ledende kredse rundt om i verden, og selvfølgelig specielt i Washington.

Her skriver Ulsterman om en ledende demokratisk insider i Washington, der har sin gang i Det hvide Hus. Han giver Ulsterman, som så fortæller det videre på internettet, detaljerede beretninger om, hvad der egentlig foregår i Det hvide Hus. Han fortæller, at han selv var medansvarlig for

at få Obama valgt, som en del af Obamas kampagne. Han synes, at det var en fantastisk tid, for Obama var fantastisk på valgturneerne. Han elskede at stå foran masserne og holde disse flotte taler, og den demokratiske insider tænkte dengang: Han er en fantastisk kandidat, han bliver en fantastisk præsident.

Obama var en katastrofe fra dag ét

Problemet er bare, at så snart Obama var blevet indsat som præsident, var han en katastrofe fra dag ét: Han interesserer sig slet ikke for at være præsident. Han vil gerne hyldes, men han vil ikke gøre arbejdet som præsident, med at få USA og verden til at fungere. Han vil hellere spille basketball eller golf, eller lave lidt »small talk« med folk. Og rundt omkring Obama har der så været en kabale af folk, som f.eks. hans kone Michelle og Valerie Jarrett, der har forsøgt at manøvrere og iscenesætte, og gøre det ene og det andet. Og man har haft en Obama-administration, der med hård brutalitet har forsøgt at gennemføre en politik, som er blevet dikteret direkte fra London, mens der har været en masse interne stridigheder, spændinger og skænderier.

Det disintegrerer alt sammen netop nu. Jeg vil ikke gennemgå det i detaljer, det har vi gjort før, men rotterne forlader den synkende skude. Næsten hele Obama-administrationen er væk! Nu kommer så næste fase, hvor Obama selv er ved at krakelere. I sin seneste rapport fortæller denne insider, via Ulsterman, om et møde, der fandt sted om Afghanistan, med ledende generaler og hele pivtøjet. De var samlet i Det hvide Hus, fordi de skulle have et møde med præsidenten.

Der var lidt panik, da tiden kom hvor mødet skulle starte, for der var ingen Barack Obama. Man begyndte så at diskutere, om man skulle aflyse mødet, men efter et kvarters tid kom Obama ind med et stort smil, grinede, slog en fyr på skulderen og sagde: 'Nå, hvordan har du det? Nå ja, jeg var lidt hængt op, men nu kan vi godt gå i gang.' Mødet gik i gang, og Obama sad og kiggede hen for sig selv og var totalt fraværende. Efter ti minutter kom der så en rådgiver ind og hviskede noget i øret på Obama, han rejser sig, trykker et par hænder, og beder en anden rådgiver om at give ham en rapport om resten af mødet senere. Det var et møde om, hvad man skal gøre ved situationen i Afghanistan! Det værste var, at da Obama forlod mødet, uden at have stillet et eneste spørgsmål, smilede og grinede han igen.

Obama har så nu kastet sig ud i det, han bedst kan lide, nemlig en manisk kampagneturné. Han rejser land og rige rundt, viser sig og samler penge ind, viser sig som præsidenten, og bliver tiljublet af masserne. Som en del af kampagneturneen kom han til delstaten Rhode Island, hvor der i forvejen var en spændt situation, fordi Frank Caprio, det Demokratiske Partis guvernørkandidat i Rhode Island, var blevet undsagt af Obama. Normalt er det sådan, at en demokratisk præsident støtter de demokratiske kandidater, men Obama havde specifikt sagt, at når han nu kom til Rhode Island, ville han ikke støtte Frank Caprio, fordi han vældigt godt kunne lide republikaneren Lincoln Chafee, der

stiller op imod Caprio som en uafhængig kandidat.

Det er ret uhørt. Frank Caprio sagde: 'Obama, han kan gå ad helvede til! Det er jeg sgu' da lige glad med', og det skal da også siges, i al ærlighed, at det at få en støtteerklæring fra Barack Obama kan være et slags dødslys. Et kys som det Gorbatsjov gav Østtysklands Erich Honecker eller noget lignende, noget som man måske helst er foruden. Obama var under disse omstændigheder i Rhode Island. Han besøgte en fabrik og sagde: 'Her er der en fabrik, der var ved at lukke, men så kom vores vækstpakke, og se nu, hvor godt der går. Her går folk og arbejder med at lave bæltter. Det er jo herligt'. Han havde derefter en fundraiser, hvor folk skulle betale 500 dollars for at være med, og så skulle det hele slutes af med den store finale ved en privat fundraiser, hvor særligt indbudte gæster betalte 7.500 dollars per næse, for at komme til middag med præsidenten.

Denne fundraiser blev holdt hos en af Lincoln Chafees tætte venner og økonomiske støtter. Det var lidt som at gå over til fjenden. Man havde selvfølgelig forberedt sig på, at man skulle have præsidenten på besøg, så man havde forberedt en kæmpe middag med lokale specialiteter. Man ville vise det bedste frem.

Men da Barack Obama kom, så stillede han sig op, do-cerede i tyve minutter overfor de tilstedeværende, om hvor fantastisk han havde gjort det som præsident, og hvor dumme folk var, hvis de ikke kunne se det, og sagde så: 'Nå, jeg er søreme ked af det, men jeg kan ikke blive til midt-dagen, for Michelle er bortrejst og jeg må derfor skynde mig hjem, så jeg kan lægge mine piger i seng. Jeg skal også gå tur med hunden, og så er det jo mig, som skal samle hundens efterladenskaber op, når den har lavet noget'. Det sagde han faktisk! Og så gik Obama, og efterlod disse folk, der havde betalt 7.500 dollars for at spise middag med ham. Der var ingen referater af, hvad de sagde, men det var nok ikke pæne gloser. Hvis han nu havde planlagt at gå, kunne han så ikke have fundet på en bedre undskyldning? Jeg er sikker på, at der er folk i Det hvide Hus, der før har gået tur med hunden, når det var nødvendigt.

Oven i dette, hvor man kunne se noget af billedet, så var der en begivenhed i går, som blev kørt stort op i de danske medier. Obama skulle være gæst på *The Daily Show* hos Jon Stewart, som er et stort ikon i visse kredse. Hans storhedstid var specielt under præsident Bush, hvor han kunne angribe Bush, komme med vittigheder og så videre, men det har knebet lidt, mens Obama har været præsident.

Det hele var iscenesat. Da Obama kom ind, var der kæmpe jubel. Folk klappede og klappede, det var som et kampagnemøde for Obama, og det var han selvfølgelig også meget glad for. Han satte sig ned med et kæmpe grin, men derefter var det en meget stiv Obama, der sad og skulle forsøge at forsvare sin politik. Selv om han sad overfor en overmåde venlig stemt vært.

Det virkelige problem så man, da Jon Stewart på forskellige måder forsøgte at sige det pænt: 'Folk stemte på dig, fordi du lovede dem forandring. Fordi du sagde, at vi godt kan lave systemet om. Når der nu sidder nogle folk

derude og føler, at systemet ikke er lavet om, men at det bare er blevet værre med det hele, hvad vil du så sige til dem?

Obama svarede grundlæggende set, at han syntes 'at det er en dybt uretfærdig anklage. Vi har gjort fantastiske ting. Vi har lavet en sundhedsreform, vi har lavet en bankreform, som virkelig er gået imod finansverdenen. Vi har faktisk', sagde Barack Obama, 'gjort det så godt, at jeg ikke tror, at der er nogen administration i USA's historie, som kan måle sig med os.' Det sagde han faktisk! Alt imens amerikanere i hobetal må forlade deres hjem, fordi de er smidt ud på grund af tvangsauktioner, folk mister deres arbejde, studerende har ikke længere råd til at studere, fordi familien er gået bankerot, osv., osv. Det, Obama forsvarede sig med, var, 'at jeg forstår da godt, at folk er frustrerede, men de må da kunne se, at krisen, på grund af de ting jeg har gjort som præsident, er forbi, og at det nu begynder at gå fremad'.

Det er der selvfølgelig ikke nogen amerikanere ude i den virkelige verden, der kan se eller føle, tværtimod. Obama sagde tilmed, som en del af sin store tale om, hvor godt han havde gjort det, at [hans tidligere primære økonomiske rådgiver] Larry Summers havde gjort »et forbistret godt stykke arbejde«. Der måtte selv Jon Stewart bryde ind og sige: »Dude, det udtryk har du ikke lyst til at bruge«.

Men Obama har ingen kontakt med virkeligheden. Obama mener, at han har skabt fantastiske mirakler og har gjort det super godt. Det eneste problem, der har forhindret ham i at gøre det endnu bedre er, at republikanerne har kunnet modarbejde ham, fordi de har haft muligheden for at lave en filibuster i senatet, og den mulighed har de brugt flittigt. Han mener, at det er i modstrid med USA's forfatning, og at de ikke skulle have lov til at gøre det. Det lå ligesom i luften, at han ville kunne gøre det endnu bedre, hvis han bare ikke havde det forbandede demokrati at danse med. Så kunne han jo direkte diktere alle tingene selv.

Verden efter midtvejsvalget

Nu kommer der så et kæmpe chok ved valget på tirsdag, når demokraterne får et kæmpe nederlag, fordi folk ser det som en afstemning om Obama. Hvad vil det gøre ved Barack Obamas personlighed? Det bliver ikke kønt at se på. Derfor har Lyndon LaRouche været ude de seneste par uger og sagt, at det haster. Barack Obama er en gal mand. Obama er en mand, der er ved at tabe enhver fatning, og som nu går i opløsning. Han kan på ingen måde lede USA gennem tiden der kommer, så hvis USA skal overleve, så må man gøre brug af det femogtyvende tillæg til USA's forfatning, som gør klart, at når en præsident ikke længere er i stand til at lede landet, så har de andre ministre og vicepræsidenten et særligt ansvar, og må sørge for at kongressen bliver indkaldt, og præsidenten midlertidigt eller permanent bliver sat fra bestillingen og erstattet af vicepræsidenten.

Det var noget man fik indføjet i forfatningen efter mordet på præsident Kennedy. Hvad nu hvis man havde en præsident, som på grund af et attentat eller sygdom ikke kunne regere landet, eller en præsident som bliver sindsyg? Det har USA faktisk oplevet, for i mere end et år af

Woodrow Wilsons tid som præsident var han fra forstanden, og det var hans kone, der regerede USA. Og det var jo heller ikke Michelle Obama, der blev valgt til præsident, selv om hun nok gerne ville køre landet.

Så vicepræsident Biden må sammen med kabinettet sørge for at afsætte Obama, så man umiddelbart kan komme i gang med en nødplan for at få USA på fode. Altsammen indenfor rammerne af USA's forfatning. Først må man iværksætte en Glass/Steagall-banklovgivning, hvor man renser op i finansverdenen, skiller skidt fra kanel: Man stopper investeringsbanker, derivater og alle de ting, der har bragt verdens finanssystem i uføre, men redder de normale banker, man har brug for, for at få den normale økonomi til at fungere. Så sender man nødhjælp til de bankerotte delstater, og går hurtigt i gang med en økonomisk opbygning, først og fremmest af NAWAPA, (Det nordamerikanske vand- og elektricitetssamarbejde), og andre infrastrukturprojekter. Projekter der kan skabe arbejdspladser og bringe den amerikanske økonomi tilbage på fødderne.

Det må ske nu! Det burde være sket inden valget. Hvis det Demokratiske Parti havde gjort det her inden valget, så havde man løst problemet. Så havde man gjort det muligt for vælgerne at stemme demokratisk, fordi partiet ikke længere var forbundet med Barack Obama. Det kommer jo nu så til at måtte ske efter valget. Den demokratiske insider, der taler gennem Ulstermans rapporter, fortalte, og det har vi også fra mange andre kilder, at der er et kæmpe internt opgør på vej i det Demokratiske Parti netop nu. Man er ved at erkende, at hvis det Demokratiske Parti skal redde sig selv, så må man skille sig fra Barack Obama. Man ser det allerede nu ved, at de demokratiske kandidater, som Obama kommer ud og angriber, tager Bill Clinton hen og støtter, og fører valgkamp for.

I Det hvide Hus har det længe været sådan, at Obama har været bange for Hillary Clinton. Hun blev udpeget som udenrigsminister, for at man kunne holde hende under kontrol, ud fra filosofien om, at man skal holde sine fjender så tæt på, at man ved, hvor man har dem. Problemet med hende i Obamas optik er, at Hillary fungerer. Hun laver fornuftig udenrigspolitik, og er meget populær i den amerikanske befolkning – mens man ikke kan udstå Obama. Havde det været i andre tider, som i de gode gamle dage under Nero, så havde hun allerede fået besked på at begå selvmord, men det kan man ikke gøre helt på samme måde den dag i dag.

Der er folk i Det hvide Hus, i det Demokratiske Parti, i det amerikanske militær, i efterretningstjenesterne, der ved, at hvis den her historie med Barack Obama fortsætter, så er det ikke sikkert, at der er et USA om to år, når det næste præsidentvalg finder sted. USA er ved at falde fra hinanden, og det store spørgsmål er derfor, om man, når man endeligt handler, så handler for sent? Er der sket for stor skade? Det er i hvert fald farlige tider. Vi går ind i politisk uregerlighed under den nye kongres, der nu bliver indvalgt, og efterhånden som økonomien disintegrerer, og

det hele bliver mere og mere politisk uregerligt, så vil City of London og Wall Street kræve det samme som de gjorde i 30'erne: En diktator der kan gennemtvinge »den nødvendige politik«.

Vi så det i tiden med den franske revolution, hvor Storbritannien støttede jakobinerne og alle de mest sindssyge elementer i Frankrig, for at sørge for at revolutionen blev en fiasko, så man efter den franske revolution kunne bringe Napoleon og en fascistisk politik til magten. Vi så det også i 30'ernes Europa.

Grunden til, at situationen er så katastrofal i USA netop nu, er at den politik, som blev ført under Bush, og som er blevet fortsat under Obama, og som er den kurs autopiloten nu er sat på, ikke blot er inkompetent, men også hyperinflationær. Man laver ingen investeringer i den fysiske økonomi i USA. Man har ikke sat en masse folk i arbejde med at bygge motorveje, jernbaner og kraftværker, og alle de andre ting, der er faldet fra hinanden. Det ville være en måde at skabe beskæftigelse på og gøre folk glade, men det har man ikke gjort. I stedet har man pumpet enorme mængder penge ud for at redde spekulanterne på Wall Street og i finansverdenen på resten af kloden.

Ben Bernanke og Federal Reserve har så annonceret, at man nu går i gang med noget, de med et flot ord kalder »QE2«. Første gang jeg så det, tænkte jeg: »Hvad snakker de om? Dronning Elisabeth II, det lyder skidt.« Og QE2 er faktisk den britiske politik, men det står for »Quantitative Easing 2«, dvs. »Kvantitative lettelser 2«, og bag disse delfiske ord, skal man forstå en hyperinflationsskabende politik. Når finansverdenen har det svært, fordi ingen tror på, at de ting man køber og sælger, egentlig har en værdi, så tror man, at hvis man bare lemper pengepolitikken nok, og pumper nok penge ud i markedet, så vil folk ende med at købe det, der er til salg, for hvad skulle de ellers gøre med pengene?

Fra sommeren 2007 og i tiden der fulgte, da hele finanssystemet var ved at gå ned, så var det det, man gjorde. Staterne gik ind og dækkede alle tab der måtte være i bankerne. Staterne gik ind og sagde: »Tag alt jeres økonomiske giftaf-fald og deponér det i centralbanken. Så får i kredit, og gå så ud og spekuler med pengene, og sørg for, at det hele fortsat kører. Det er den politik, man nu vil gentage. Det er derfor, det hedder QE2, for det tidligere panikindgreb var QE1. Lav rente og rigeligt med penge.

Derfor forventes det i markedet, at USA's Føderalbank næste år vil købe amerikanske statsobligationer for 500-1.000 mia. dollars, og Goldman Sachs – som har leveret alle de ledende hoveder, der har kørt Obamas politik – kom netop ud og sagde, at man bør bringe 4.000 mia. dollars i ekstra statspenge ind på markederne, til at købe værdipapirer, som har det hårdt netop nu, som f.eks. MBS'ere, værdipapirer med sikkerhed i fast ejendom. På den måde kan staten få lov til at dække tabene.

Samtidigt med at man kræver at staten skal give ufattelige summer til finansverdenen, kræver man, at staten skal skære ned på udgifterne til befolkningen. At man skærer

ned på den offentlige service, som det sker i alle de amerikanske delstater netop nu, hvor man fyrer brandmænd, politifolk, lukker fængsler, sender sygeplejersker og skolelærere hjem, for der er ikke råd til den slags service, nu hvor vi skal spare. Man skærer ned på den offentlige service, man skærer massivt ned på de offentlige investeringer, og udsteder samtidigt enorme mængder nye statsobligationer.

Staten skærer ned på alle investeringer, og udsteder samtidigt enorme mængder statsobligationer for at skaffe alle de penge, man giver til finansverdenen. Centralbanken går så ind og køber statsobligationerne af staten for penge, som de bare trykker! Man sætter rigtig mange penge i omløb, mens værdien af hele den amerikanske økonomi, og dens evne til engang at kunne betale pengene tilbage, skrumper og skrumper.

Derfor er »kvantitative lempelser« »newspeak« for hyperinflation. Det er en gentagelse af politikken fra Weimar-Tyskland i 1923. Men forskellen er, at det her ikke er lokal tysk politik som vedrører Tyskland. Det er en politik, der bliver ført i USA, og som vedrører hele verdens reservevaluta og ryggraden i det globale finanssystem.

Vejen ud af krisen

Det er, hvad autopiloten er sat til lige nu. Men hvis en gruppe af amerikanske patrioter fra de forskellige institutioner gør, hvad de egentlig har pligt til at gøre, og siger: »Præsidenten er skør, så vi sørger for at få ham afsat, sørger for at tage os af ham, sørger for, at han og Michelle får et lille hus at bo i, og den hjælp de behøver. Så går vi ind med en Glass/Steagall-lovgivning og renser op i tingene. Vi skaber nationale kreditter i USA, til opbygningen af NA-WAPA og andre store infrastrukturprojekter. Vi laver en nødlovgivning, hvor vi sender penge til delstaterne, så de kan holde de vitale offentlige tjenester i gang og sørger for at hele økonomien ikke disintegrerer«, så vil det selvfølgelig øge den amerikanske gæld. Det er der ingen tvivl om. Men samtidigt med at man øger den amerikanske gældssætning, så skaber man værdier på langt sigt, der gør det muligt for USA, at kunne betale sin gæld tilbage. Hvilket ikke vil ske, hvis den amerikanske centralbank bare trykker penge, for at give dem til finansverdenen, så de kan gå ud og spekulere for dem.

Gør USA, som vi foreslår, så har man samtidigt åbnet ballet for en diskussion med Kina, Indien og Rusland om at få etableret et fastkurssystem, til at erstatte det globale system med flydende valutakurser, som vi har haft siden 1971. Kina har allerede et fastkurssystem overfor dollaren. Det er det, Obama hele tiden angriber dem for. For Indien og Rusland vil det heller ikke være noget problem, og i almenhed vil landene i Asien være jublende henrykte for et sådan skifte, og er det først sket, så skal Europa nok komme med.

Så skaber man et nyt globalt kreditsystem. På samme måde, som man i USA skaber nationale kreditter til opbygning af landet, så skaber man kredit til internationale projekter. Alle nedskæringerne stoppes, og i stedet begynder

man en massiv økonomisk opbygning. De eneste der får hårde tider, er finansverdenen. Den bliver sat på vand og brød. En del af dem også bag lås og tremmer, pga. de lykkelige de har lavet, og de andre fordi der ikke længere er nogle lette penge at tjene på at spekulere og jonglere rundt med penge. Nu skal der være en fysisk produktion til at bakke tingene op.

Så går vi væk fra grøn idioti, væk fra ideen om at mennesket er et problem, og tilbage til videnskabeligt og teknologisk fremskridt – og til at mennesket tager ansvar for at udvikle og forbedre både sin egen civilisation og den omgivende natur.

Kampen om Europa

Kampen om, hvilken vej man nu skal vælge, er også i gang i Europa. Eliten i Storbritannien har allerede meldt klart ud, hvad de ser som vejen fremad. Storbritannien og City of London har været den største spekulant i denne finansboble. Derfor har den britiske stat, i takt med at systemet er braset sammen, forgældet sig selv til langt over skorstenen, gennem at overtage de britiske banker. Nu skal regningen betales, og det mener den britiske regering skal ske gennem massive nedskæringer. En halv million offentlige ansatte skal fyres, det er hver tolvte, og man regner med at nedskæringerne også vil føre til tab af en halv million jobs i den private sektor.

Der vil være massive nedskæringer i sundhedsvæsenet, uddannelsessystemet, al offentlig service, fængsler, brandvæsen, ja alt. Stop for alle offentlige investeringer af betydning, og man skrotter en masse infrastrukturprojekter, man ellers skulle have haft gang i. Man sætter simpelthen økonomien i stå. Men det vil selvfølgelig ikke fungere. Laver man disse nedskæringer, kommer man næste år til at lave endnu flere, fordi situationen til den tid er blevet værre.

Ingen ved, hvordan befolkningen vil reagere på det her. Indtil nu har der været bemærkelsesværdigt stille. Det er ikke tilfældet i Frankrig. Der har befolkningen allerede meldt ud, at de ikke kommer til at finde sig i de nedskæringer, man har tænkt sig at lave, som man senest så det med Sarkozys pensionsreform. Man går på gaden, og der vil være massiv uregerlighed i Frankrig, i takt med at man forsøger at fortsætte den kurs. Det samme er tilfældet i Tyskland, for mens alle de økonomiske eksperter siger, at det går fantastisk godt med den tyske økonomi, så føler den tyske befolkning, at det økonomiske tæppe bliver trukket væk under dem. At det hele tiden bliver dårligere og dårligere. Det er uholdbart.

Det her bliver meget værre, for vi har allerede set kriserne i Grækenland, Irland, Portugal og Spanien, og EU har lagt sig fast på, at det her ikke skal løses gennem at afskrive gælden og få landene på fode, men gennem nedskæringer, og på en måde hvor bankerne får alle deres penge igen. På den ene side gennem massive nedskæringer, og så samtidigt gennem at pålægge de andre EU-lande at betale det, som Grækenland, Irland, Portugal og Spanien måske ikke kan betale.

Det skal betales for at sikre euroen en fremtid. Derfor har man lavet en aftale om at ændre på Lissabon-traktaten, så man kan få nogle af disse kollektive forpligtelser med i den. På den ene side skal de andre EU-lande være klar til at betale for disse lande, hvis de ikke selv kan betale, men de skyldige lande skal så straffes på en eller anden måde.

Det er alt sammen til nar, for der er intet man kan gøre for at redde euroen. De seneste par års krise har allerede vist, at euroen ikke har nogen troværdighed eller fremtid. Det eneste man kan gøre, hvis man vil overleve, er at gå tilbage til nationalstater, national suverænitet og nationale valutaer, som bliver bakket op af noget virkeligt og ikke et fantom.

Kernekraft i stedet for vindmøller

I Danmark kommer vi heller ikke til at slippe uden om virkeligheden. I denne uge annoncerede Vestas, at man vil fyre flere tusinde ansatte. Det er ikke bare flere tusinde mennesker, der mister deres arbejde, men også en masse underleverandører, der vil miste ordrer, og dermed vil endnu flere arbejdspladser forsvinde. Vestas er et eksempel på en udvikling, hvor, hvis man ikke gør noget, man må spørge: »Hvad skal vi så leve af? Hvis de få produktive arbejdspladser, vi stadig har tilbage, forsvinder, hvad så?« Svaret må være, at vindmøller måske ikke lige er det, vi skal leve af, for vindmøller har måske ikke så megen fremtid, når folk kommer til fornuft igen. Hvorfor skal man betale fem gange så meget for strømmen, fordi den produceres med vindmøller i stedet for med kernekraftværker?

DR's tv-program *Viden Om* var på besøg på OL3, det der bliver verdens største kernekraftværk, som man er ved at bygge oppe i Finland, og hvor den nye reaktor vil producere 1.500 megawatt strøm, når den står færdig. Blot en eller to sådanne reaktorer, ville kunne producere lige så meget strøm, som samtlige danske vindmøller.

Måske var det en god idé. Ikke nok med at strømmen der produceres, er langt billigere, men man slipper for udgifterne til at koble de mange vindmøller på elnettet, som koster forbrugerne en formue, og hvor man altid er fanget i det problem, at eftersom vindmøllerne producerer strøm, som vinden blæser, så er man tvunget til at have en kæmpe backup-kapacitet. Man kan ikke stole på, at strømmen fra vindmøllerne kan produceres, så man er tvunget til at have et helt produktionsapparat ved siden af, som man så lader være med at bruge, mens vinden blæser, og når så vindmøllerne ikke producerer strøm, så må man fyre op under kedlerne.

Det er derfor ren idioti at have vindmøller, og det er måske fornuftigt at drosle ned på produktionen af dem, men man må så tage konsekvensen af det, og i stedet for at producere vindmøller i Danmark, være med til at producere kernekraftværker. Dét er der fremtid i. Det kan blive en fantastisk eksportvare. Både fordi verden har brug for god og sikker energi, men også fordi kernefysiske processer, udover at give os billig energi, vil være grundlaget for en række af nye industrier, der vil vokse frem.

De vil være resultatet af, at vi får større indsigt i, hvordan kernefysiske processer egentlig foregår. Det vi med et andet ord andetsteds har kaldt en isotopøkonomi. At man forstår, at grundstoffer ikke blot er grundstoffer, men at det samme grundstof fungerer på forskellige måder i forskellige sammenhænge, alt efter hvilken isotop af grundstoffet man har med at gøre. Vi står med en lang række nye områder, der vil vokse frem, som kræver, at man behersker atomfysisk.

Hvad skal vi lave i Danmark?

Hvordan kan vi give dem, der nu bliver fyret, noget fornuftigt at lave? Lad os gå i gang med at bygge det, der trænger til at blive bygget i Danmark her og nu. Hvis industrier i Danmark skal have optimale forhold, så sørg for, at vi har billig elektricitet. Jo billigere, jo bedre, for alle industrier har brug for masser af strøm. Billigt rent vand har man også brug for. Sørg for, at man har billig elektricitet, billigt rent vand, og en god infrastruktur rundt omkring.

Vi skal hurtigst muligt i gang med at bygge Kattegatbroen og et dansk magnettognet, så folk og gods kan komme hurtigt rundt i landet. Samtidigt skal vi selvfølgelig sørge for, at vi har en arbejdsstyrke, der er veluddannet, og som hurtigt kan få medicinsk hjælp, når folk bliver syge. Selv om vores arbejdsstyrke så er dyrere rent lønmæssigt set, så vil den til gengæld være mere værdiskabende, og vi kan derfor beholde produktionen her.

Samtidigt med at vi til internt brug i Danmark bygger en Kattegatbro og et dansk magnettognet, skal vi så hurtigt som muligt få Femern Bælt-broen bygget sammen med en tunnel mellem Helsingør og Helsingborg. Vi skal så koble Danmark på et internationalt magnettognet, eller i det mindste et hurtigtognet, som kan sørge for at personer og varer kan transporteres hurtigt mellem Danmark og den omkringliggende verden.

Derudover skal vi se på forskning og udvikling. Det er vejen frem. Rumforskning er et af de områder, der skaber flest gennembrud i grundforskning, der så senere kaster alt muligt af sig. Vi kan faktisk godt være med. Vi har været med på [ubemandede] Mars-ekspeditioner, og der var lige en historisk NASA-pressekonference på Århus Universitet, fordi forskere på Århus Universitet har spillet en ledende rolle i et globalt forskningsprojekt, der indgår i projektet med Kepler-teleskopet.

Dette kæmpe rumteleskop, der er navngivet efter astronomen Johannes Kepler, blev sendt op i marts måned sidste år, og studerer nu stjerner i Mælkevejen med en helt utrolig klarhed. Det kan måle lyset, der kommer fra mange forskellige stjerner, utroligt nøjagtigt. Dermed kan man forsøge at finde jordlignende planeter, hvilket er hovedformålet med Kepler, men som et afledt projekt har man under dansk ledelse været i gang med at bruge de observationer man får, til at få en større indsigt i, hvordan stjerner fungerer.

Den slags forskning skal vi være meget aktivt involveret i, også det der er en spydspids i den fremtidige rumforskning og bemandede rejser ud i rummet, nemlig udviklingen

af Arktis. Når man bevæger sig ind i Arktis, så bliver man udfordret, for det er svært at sprede liv under de meget ubarmhjertige betingelser og meget barske vilkår. Det er nogle erfaringer man får god brug for, når man senere skal sprede liv ud i verdensrummet.

Men når man så kommer ind i Arktis, og får kontrol over territoriet, udvinder de mange råstoffer, der er, så har man en tilstedeværelse, som gør det langt lettere at studere den kosmiske stråling. Man kan enten gå ud i verdensrummet og studere strålingen der, som Kepler-teleskopet gør det, eller man kan gå til jordens poler, hvor der er en meget mere direkte interaktion mellem det, der foregår her på Jorden, og resten af Solsystemet og Universet. I Danmark er vi tilmed så privilegerede, at vi har et tæt forhold og stort engagement i Grønland, som er en del af Arktis. Derigennem kan vi direkte være en del af dette projekt, og være med til at udforske og udvikle nye teknologier, som så ikke bare kan bruges på Grønland, men som kan bruges i Sibirien, Nordamerika osv. Vi har lavet en meget smuk video »Grønland og udviklingen af Arktis«, som vi har udgivet med dansk tale og en speciel introduktion om Grønland, som kan ses på www.schillerinstitut.dk.

Grønland er et enormt territorium, og eftersom der kun bor knap 60.000 mennesker, så er der god brug for, og masser af plads til, at mange andre kan komme op og være en del af den forskning, som der behøves.

Vi står i en meget dramatisk situation, selv om det ikke virker sådan, når man sidder her i Danmark, og alt tilsyneladende er som det plejer. Her er verden ikke af lave, men det er den i USA, og det vil den også være i stigende grad her i Europa. Alt bliver sat på spil. Alt kan ske, på samme måde som man så det i 30'erne.

Under tyngden af den økonomiske krise, kommer der stigende uregelmæssighed, som kan føre til fascistiske regimer, med alt hvad det indebærer af kaos og krig, men det er samtidigt også under sådanne omstændigheder, hvor folk får et virkelighedsskok, at det er muligt at foretage store spring fremad, og få rensset grundigt op i tingene. Komme af med en masse lort, som vi har samlet på os i de seneste par årtier.

Om det går den rigtige vej, afhænger af, om der er et politisk lederskab. Om der er personer i befolkningen, men også i institutionerne og det politiske liv, der siger: »Nej. Vi står ved en skillevej, men vi nægter at gå ned ad den fascistiske vej en gang til. Der skal være et alternativ. Lad os for Guds skyld lære af historien! Nu holder vi op med at lytte til den finansverden, som skabte disse problemer. I stedet begynder vi at lytte til de mennesker, der har advaret om, hvad der var galt, som har advaret om den krise, der kom, og som har givet os en vej ud af de her problemer.«

Gør man det, så er der håb. Så står vi foran en fantastisk tid. Gør man det ikke, så får prins Philip sin vilje. Så bliver det, som Verdensnaturfonden vil have det. Så får vi en ny mørk tidsalder, hvor Jordens befolkning falder fra knap syv milliarder til under to milliarder i løbet af meget kort tid. Det er det valg, vi står med.

LaRouche

Se Lyndon LaRouches webcast
den 6. november 2010 kl. 18:00
www.larouchepac.com

SE VIDEOERNE: STORE INFRASTRUKTURPROJEKTER SOM KAN REDDE VERDENSØKONOMIEN: WWW.SCHILLERINSTITUT.DK/DRUPAL/NAWAPA

**Det Nordamerikanske
Vand- og Elektricitets-
samarbejde
med dansk tale**

**Afrikas Muligheder
med dansk tale**

med dansk tale
**Grønland
og udviklingen af
Arktis**

Arktis er bindeleddet mellem Amerika og Asien i form af en fast forbindelse over Beringstrædet og samtidigt den største reserve af uudnyttede råstoffer på Jorden. Med etableringen af den nødvendige infrastruktur i Grønland og resten af Arktis, slippes et stort nedfrosset potentiale fri. Udviklingen af Arktis drejer sig ikke kun om vigtige råstoffer, men vil også forberede menneskeheden til sin fremtidige færd ud i verdensrummet, gennem at lære os at sprede liv ind i meget ugæstfrie egne, og gøre det muligt at studere indflydelsen af kosmisk stråling på livets udviklingen her på jorden.

**Taming the
Darién Gap
in English**

Pan American Highway

**A Eurasian
Case-Study
in English**

Ruslands Aralsø

July - September, 1989   October 5, 2008

Schiller Instituttets Nyhedsorientering er udgivet af Schiller Instituttet. Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Percy Rosell, Janus Kramer Møller. Homebanking: 1551-5648408, Giro: 564-8408. Eget tryk. ISSN: 1904-5611

Kontakt os! 35 43 00 33, si@schillerinstitut.dk